

Egy uccakeresztelés átjárója.

Társzékéről kiskocsira rakják át a szenet

szül a két izmos ló, képtelenek akárcsak megmozdítani is a szekeret. Erre a másik szekér kocsisa kifogja a lovait és segítségre siet.

Négy ló azután irítóztos torturák után kiemeli a kocsit...

A két segítőlova újra visszafogják a másik szekér elé és most ez indul szerencsét próbálni. De ugyanott ez is elakad. Most viszonzásul az előbbi kocsis jön segítségül, míg végre mindketten tudnak menni — az egyik árkon... De utána még jön vagy négy-öt, ugyanilyen, vagy még nehezebb akadály és eltart egy teljes napig, míg három szekér a városból Somogyi-telep fölére elszállít 20 mázsá szenet. Az 5-ik ucca, a new-yorkiak büszke Fifth Avenue-jére egyáltalán nem emlékeztet. Itt a kocsiut egyszerűen — sárfolyó. A magas járdánál apró sárerek, sárpatakok folydogálnak bele...

Az apró viskók majd eldőlnek.

A talajviz bátran kuszik fel a falban.

A sötét sáv, ami a vizet jelzi, majdnem mindenütt az ablakok fölé nőtt. És ugyanaz a kép végig mindenütt, amerre menni próbál az ember. A főtér mellett elvezető uccát víz borítja, odébb, egy keresztelésnél tengerszem tárul a gyanutlan járókelő elé.

Már több mint egy órája dagasztjuk az uccákat, de még alig találkozunk két emberrel. Végül a 32-ik és a 4-ik ucca keresztelésénél, a magas járdán egy embert pillantunk meg. Kezét ellenzőként tartja a szeméhez és úgy kémleli a vidéket. A sárpustában egy ember. Félórai vergődés után eljutunk hozzá.

— Hol járnak erre, amerre csak a madár tud járni? — kérdi.

— A beszélgetés során ezt mondja:

— Szörnyű dolog ez a telep... Itt van a kocsmám kérem, a telep közepén, de vendéget alig látok. Nem lehet minket megközelíteni, csak repülőgépen... Ugy érezzük magunkat, mintha egy elhagyatott szigeten lennénk... A szó-szoros értelmében *et vagyunk zárva a világtól*...

A további beszélgetésből megtudjuk, hogy a telepre nem lehet fuvarost kapni, autó nem visz oda, biciklit a telepre nem lehet használni.

— Hát mégis, mit csinálnak?

— Várunk kérem, várunk, amíg nem történik valami...

De azért most nincs nagyon elkeseredve, mert most még *»száraz«* idő van. De amikor esik az eső...

Most már megértjük, hogy miért nem látni erre felé mosolygó arcot, hogy miért átkozza a telepi polgár azt a pillanatot, amikor ide, a világ végére költözött...

— Ugyanolyan polgárai vagyunk mi is a városnak, mint a bentlakók és mégis hogy élünk mi... Gyerekeink állandóan betegeskednek a nedves lakásban, köhögnek, arcuk sápadt. Nekünk magunknak pedig már élni sincs kedvünk...

Somogyi-telep: Szomorú-telep. Sárváros 6000 lakossal, 6000 szomorú emberrel.

Joffre utolsó útja

Páris, január 7. Joffre marsallt fényes gyászompával kísérték utolsó útjára. A temetési menet utvonala mindenütt gyászfátyollal borított lobogók lengtek. Az utmentén katonaság és rendőrség sorfala mögött sűrű tömeg állott. A Notre Dame székesegyházban, ahol a marsall koporsóját katalinákra helyezték, reggel 9 órakor vette kezdetét a gyászsztentisztelet. A templomba csupán a meghívott előkelőségek juthattak be. Istentisztelet után a templomelötti téren kialakult a gyászmenet, amelyet lovas- és gyalogososztagok nyitottak meg. Utánuk következtek a francia és a volt szövetsé-

ges hadseregek különítményei, a hadviselték delegátusai. Közvetlenül a gyászkocsi előtt a marsall lovát vezették. A gyászkocsi után, amelyet hat ló húzott, tisztek vitték a marsall kitüntetésait. Utánuk következtek a család tagjai, majd a köztársaság elnöke, a külállamok képviselői, a szenátus és a képviselőház elnöke, a kormány tagjai, a diplomáciai kar, a törvényhozás és a különböző hivatalok, testületek és egyesületek küldöttségei. Az egyedüli szónok Barthou hadügyminiszter volt, aki lelkes szavakkal méltatta az elhunyt marsall érdemeit.

Szeged és a nemzetközi autót

»Szeged a Balkán felé irányuló autósforgalomnak fontos gócpontja lesz«

(A Délmagyarország munkatársától.) Vasárnapi számunkban jelentettük, hogy az *Alliance Internationale de Tourisme* Bécsben tartott értekezletén állást foglalt amellett, hogy Szegeden haladjon keresztül a london—konstantinápolyi nemzetközi autót. Az értekezlet elhatározta, hogy a »Grande Route London—Stamboul« utiránya a következő lesz: Calais, Brüsszel, Aachen, Köln, Mainz, Frankfurt, Nürnberg, Passau, Linz, Bécs, Győr, Komárom, Budapest, Szeged, Belgrád, Szófia, Drinápoly, Konstantinápoly, Ankara.

Ebben az ügyben ma érdekes levél érkezett most dr. vitéz Shvoy Kálmán tábornokhoz, a Délvidéki Automobil Club elnökéhez, a Magyar Touring Club elnökségétől. A levélből kiderül, hogy a Magyar Touring Clubnak a bécsi értekezleten *harcolnia kellett azért, hogy a fontos autótuba Szegedet is bekapcsolják.*

— A Magyar Touring Club — írja a levél — természetesen minden követ megmozgatott, hogy Magyarország minél szorosabban kapcsolódhassék bele az akcióba... Fáradozásainkat öröndetes siker koronázta. A kezdeményező angol egyesület, a négyszázezer tagot számláló *The Automobile Association* deferált érveléseinknek és teljesen magáévá tette az általunk képviselt szempontokat, úgy, hogy sikerült, másirányú befolyásokkal szemben, Budapestet a london—stambuli ut kelet-európai elosztási központjává kijelölni.

— Ugyancsak sikerült véglegesen elfogadtatni azt a javaslatunkat — folytatja a levél —, hogy az út budapest—belgrádi szakasza az eredeti tervtől eltérően *ne Eszéken, hanem Szegeden át vezetessék, ami által Szeged városa Románia és Jugoszlávia irányában való kettős utelágazással a Balkán felé irányuló autósforgalomnak fontos gócpontjává fog válni.* Ismerve azt az élénk érdeklődést, mellyel Szeged és környékének automobilista társadalma és az ottani idegenforgalmi érdekeltiségek a kérdést kísérik, sietek Veled, mint a délvidéki autósok hivatott vezetőjével és képviselőjével az idevágó bécsi tárgyalásaink ezen öröndetes eredményét közölni abban a remény-

ben, hogy a vállvetett közös munkával Veletek sikerül valóra váltanunk azokat a reményeket, melyeket jogosan fűzhetünk a london—stambuli nagy autótut megteremtéséhez.

Letartóztatták a halálos szurkálás tettesét

(A Délmagyarország munkatársától.) Megírta a Délmagyarország, hogy a múlt hét szombatján halálosvégű verekedés játszódott le Szentesen. Öt fiatal legény, akik előzőleg egy kocsmában ittak, a Szalai-ucca 10. számú ház kerítésén átmásztak és behatoltak a lakásba, ahol házimulatság volt. De előzőleg, minden eshetőségre, karókat támasztottak az ajtóhoz. A legények megjelenése a táncosok között nagy meglepetést keltett. Az öt fiatal-ember azonban ezzel nem törődött. Hiába küldték őket, nem mozdultak, sőt udvarolni kezdtek a lányoknak. Erre azután a bentlévő legények megtámadták őket és kiszorították az udvarra.

Az öt legény itt felkapkodta a kikészített karókat és nekiestek a háziaknak. A verekedés közben bicska került elő és az egyik legény az öt közül megszurta Susa János 21 éves bérést. Susa összeesett és holtan terült el. A kés a szívért járta keresztül és azonnali halált okozott. Az öt legényt még az éj folyamán letartóztatták. A vallatásnál kiderült, hogy a gyilkos Vetzler Gyula volt, akinél a rendőrök meg is találták a véres kést. Vetzler Gyulát szerdán reggel beszállították a szegedi ügyészség fogházába.

Beszélgetés díját megírtam a

16-76

109

telefonrendelésnél és mindennemű prima fűzőanyagot azonnal szállítok.

POPPER G. utóda, Arany János u. 15.

OKULARIUM

Kellner Márton látszer és fotoszaküzlet, Kárász u. 8.

Értesít m. tisztelt vevőit, hogy üzletét feb. 6-án a szemben levő Deutsch Albert rádió cég helyiségébe helyezi át. Átköltözés előtt

raktárát mélyen leszállított áron árusítja.